

BOTOND

ŐZÉPIRODALMI ÉS TUDOMÁNYOS FOLYOÍRAT

SZERKESZTI: BARTÓK MIKLÓS.

926—1926.

Májusban múlt ezer éve, hogy őseink, a „kutyafejűek“ és „ember-
vívók“ elkalandoztak messze nyugatra és meglátogatták a svájci St.
Galleni kolostort.

Hátuk mögött égő falvak világítottak, előttük minden élő mene-
kült, a megrémült világ mentette, amit menteni lehetett.

A távoli hegyek csúcsáról szétoszlott a köd, lent a völgyben vi-
rágoztak a fák és a magyarok diadalittasan döngették az idegen kolos-
tor kapuját.

Csendes és kihalt volt Reichenau szigete, a kolostor lakói elme-
nekültek a közelgő veszély elől, csak a félkegyelmű Heribald maradt
ott, mert nem adták ki neki a sarura való bőrt, amely őt megillette. És
berontott a rettegett csapat, a megkötözött bolond sirva könyörgött éle-
téért. De meglátta őt a bájos Erika, a puszták virága, kit a magyarok
mindig magukkal vittek és tisztelték, mint védangyalukat. Az ő szavára
elengedték Heribaldot, aki letépett egy pár korai rózsát és térdelve
nyújtotta át a magyarok védangyalának.

Hangos „éljen“ kiáltásban törtek ki a magyarok, éltették a puszták
virágát és ebbe az éljenzésbe belevegyült a bolond hangja is; szem-
éből a hála könnyei ömlöttek.

És a győzők nagy dáridót csaptak a diadal örömére s ittak He-
ribald egészségére. A tavasz varázsa ült a lelkekre, legyőzött és a győ-
zők együtt mulattak, Erika, mindkettőjük védangyala a tavasznál is
szebben mosolygott.

Mikor azonban az utolsó néhány hordó bort akarták csapra ütni,
a bolond barát eléjük állt és azt mondta: „Ezt ne bántsátok, mi mit
iszunk, ha ti elmentek? És a magyarok nem nyúltak a bolond borához.

Heribald jót mulatott a magyarokkal és amikor ezek elmentek, sirva fakadt a szegény bolond: „Sohasem éltem olyan jól, mint amikor a magyarok itt voltak. Bárcsak jönnének vissza!”

— És ha szegény fejének rossz napjai voltak, ha saját atyjafia bántották, vagy nem adták ki neki a sarura való bőrt, mindig a magyarokra gondolt és Erikáról álmódzott.

— Csodálatos, hogy mindez pont ezer esztendeje történt . . . !

Azóta a világ nagyot fordult, most ügyefogyottan, mindenünkből kifosztva mi könyörgünk: ne vigyétek el, ami a miénk, akkor nekünk mi marad?

— És akiknek útját Ázsia közepétől nem kísérte győzelem, akik előtt *mások* is maradtak, mint egy féleszű barát, azok durván keresztülgázolnak rajtunk . . .

— Pedig mi ott, ahol a pusztulás orgiákat ült, ahol a teremtett világ minden atomjából halál csikorgatta ránk a fogát, — *mi nem egy sarura való bőrért maradtunk ott . . . !*

— Mi hősieken védjük a más hazáját és ontottuk vérünket, aztán alattomos aknamunka következtében, mint villámsújtott sziklatömb zuhantunk a mélységbe, — mi többet veszítettünk, mint Heribald!

— És mégis őseink, a „kutyafejűek“ és az „embervérivők“ *ezer esztendővel ezelőtt* nem bántották Szent Gallus templomát s *most* a mi elleneink ledöntik Mátyás szobrát és meggyalázzák az örök Isten igazságosságát, mert ezer évig élni engedte a magyart!!

De akik életükben igazságot is láttak, azok örökké visszasírják azt . . .

— Heribald némán álmódzik valahol a svájci bércek között: bárcsak támadnának fel a magyarok! (B)

